

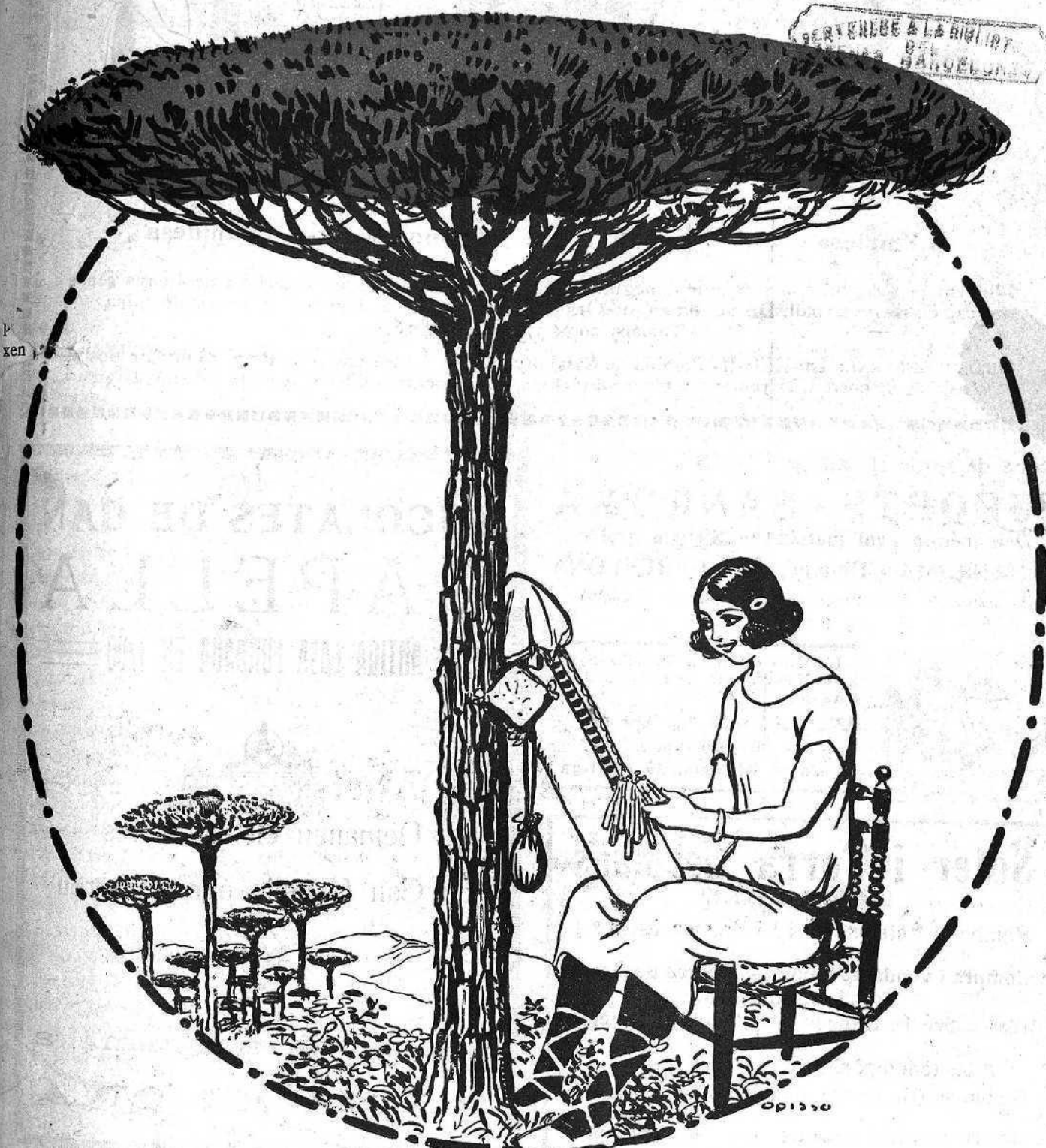
Barcelona 12 de Octubre de 1923

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVI Número 2327 15 cèntims — Atrassats, 30

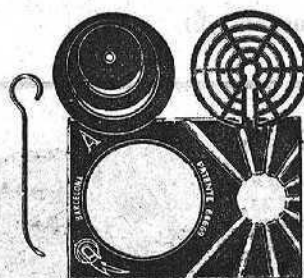
PERTENEC A LA BIBLIOT.
DE LA CIUTAT DE BARCELONA

CANTANT I TREBALLANT

«Dolça Catalunya...»

PLANXA "CUBRE-HORNILLO D"

Llimpiesa :- Comoditat :- Economia :- Rapidesa

L'invent més senzill i més pràctic conegut. S'adapta a qualsevol fogó de carbó i de llenya sense cap classe de treball. De venda en totes les principals tendes de ferreteria i bateria de cuina
Tamany 26 X 37 c/m. Ptes. 15

DIPÒSIT GENERAL: DE-NEGRI - Rambla de Catalunya, 43. — Contra envió de Ptes. 15 en Gir postal o segells de correu, es remet a totes les estacions de ferrocarrils d'Espanya franc d'embalatge

Acaba de sortir el catàleg

ESPORTS - SANROMA

Demaneu-lo avui mateix S'envia gratis

A. SANROMA - Balmes, 62 - BARCELONA

(Si desitja s'enviï certificat, enviï 30 cèntims en segells)

L'estàtua de Colón il·lumina Barcelona. Naturalment, com que la Làmpara es

VULCAN 1/2 WATT

La trobarà a la
Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

Soler i Torra Germans BANQUERS

Rambla d'Estudis n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

Compra i venda de valors - Ordres de Borsa
Canvi de monedes

Girs sobre l'estranger - Comptes corrents

Admetem dipòsits de valors en custòdia
Facilitem OR per a pagaments a DUANES

NOTA IMPORTANT: Revisem curosament les amortitzacions

XOCOLATES DE CAN CAPELLA

ANTIGA CASA FUNDADA EN 1700

Demaneu els xocolates
de Can Capella per tot arreu

PLA DE LA BOQUERIA, 2
BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Nova carta a l'amic llunyà

uedàrem, amic llunyà, en que hem descobert una península ibèrica, perfectament prusiana, una península, on el que mana, mana de debó, i el que obeeix ho fa amb una fe com si hagués nascut condemnat a tutela perpètua. Hi ha la diferència de que els prusians obeeixen perquè creuen que viuran millor subjectats a disciplina, mentre que l'espanyol obeeix per creure que an aquí manca un home que ens faci anar drets a cops de vara.

Ara he descobert que aqueix dalit d'obediència que s'ha apoderat de tota Espanya, és mandra. Mandra activa, que és la pitjor; mandra d'aquella que consisteix en donar un pas per a que els altres en donguin cent; mandra del «ja ho faran», de «ara tot ho arreglaran», del «ho direm a fulano per a que ho faci». La veritable mandra consisteix en jaure, confiant en que les coses s'arreglaran per elles mateixes. La mandra d'ara, jeu, però crida, per a que tot es vagi adobant per la intervenció del govern.

Abans, el govern, no feia res, o feia lo dolent. Doncs ara es demana que el govern ho faci tot. És una mandra de provincialisme. Per a la del cel, tenim als capellans; per a la de la terra, an En Primo de Rivera, i a Barcelona, an el general Llussader. Déu ens acullirà en el seu si, perdonant-nos a nosaltres pecadors; En Primo de Rivera, ens salvarà en aquesta vall de llàgrimes que era Espanya, matant com un cavaller Sant Jordi, a tots els dracs.

Ja estan inutilitzats lliberals i conservadors; ja hem vist l'expulsió de tots els regidors; ja acudeixen a les oficines tots els funcionaris, rebent, amables, als contribuents; ja està suprimint el jurat, i vigilats els jutges, per a que's faci efectiva la justícia. Ara, voldríem que fins les nostres dificultats domèstiques fossin resoltes per mediació del Directori, però exclusivament pel Directori, sense cap esforç nostre, ni sense cap sacrifici.

I això, repetim, és mandra. Voldríem que's fes una

Constitució que, com la de 1812, digués en 'el seu primer article que tots els espanyols, són bons, treballadors i morigerats, i que el segon article estipulés que el govern s'encarregaria de que fos veritat. És a dir, voldríem ésser cada un de nosaltres, com una mena de terratinent que anés vivint sense cap esforç i amb un majordom encarregat de portar la propietat, i de fer complir els seus deures, a criats, empleats i treballadors. En lloc de dir: Jo tinc una funció que haig de complir, un deure a complir, un sacrifici a fer, pensem que tot ens vindrà resolt des de dalt, i que si per ventura ens veiem forçats a obediència en la nostra feina, o en el nostre deure, això passarà, de tal manera, que dintre d'un temps, avui imprecis, tothom marxarà com un sol home, menys nosaltres.

Com pots veure, aquesta posició, és una posició a més de mandrosa, optimista. Tothom confia: els contribuents, en uns bons administradors; les ciutats i els pobles, en uns altres bons municipis; els catalanistes, en que alguna cosa donaran; els sindicalistes, en que no's tocaran les actuals bases del treball. La revolució des de dalt, ha estat substituïda per la felicitat des de dalt... Si doblesin el número de números que surten premiats a la rifa, els espanyols creuríem en l'adveniment de l'Arcàdia, en la que entrariem sense molestar-nos en donar un pas....

PARADOX

Regidoresques

Durant els primers dies de Directori va començar a córrer el remor de que els regidors d'Acció Catalana serien suspesos. Passaren els primers dies, passà la sessió preparatòria de la suspensió, on el baró de Viver, va llegir la seva proposició, i els regidors d'Acció Catalana, seguiren en els seus llocs. Tothom creia que la vida municipal no seria trasbalsada, quan, inesperadament, va caure, com un llamp, el decret de dissolució del municipi.

A la tarda, un regidor d'Acció Catalana, En Durán Reynals, va trobar a un altre regidor regionalista.

—Ja sap que ens han destituït?—preguntà En Durán Reynals.

L'altre, posant una cara mig de commiseració, mig de senyor enterat, respongué:

EL SENYOR ESTEVE AMO DE LA SITUACIÓ

—A mi lo que m'interessa no és el Sant Jaume, sinó el tortell.

—Ja ens ho pensàvem que els suspendrien.
 —Que ens suspendrien—voldrà dir.
 —No, no. He dit que els suspendrien.
 —I jo li dic que ens suspendrien. Perquè ens han suspès a tots, absolutament a tots.
 I la resposta del regidor que no'n sabia res, fou un mal mot.

*
 *

Aquest altre regidor és dels nous, tant, que no's va enterar que ho era, fins que li va dir un veí. Llavors es va dirigir cap al municipi, portant l'astorament del primer minut. Entra, puja les escales i pregunta pel secretari:

—Venia a preguntar-li si era veritat que m'havien fet regidor.

—Sí, senyor, vostè és regidor.

—I què haig de fer?

—Res.

Llavors el regidor humil, el regidor desconegut, preguntà an el secretari:

—Escolti, què hauré de tornar?

Va tornar-hi, naturalment, després de rebre la convocatòria per a la sessió de «cartipàs». Va votar. No va ésser elegit per a cap càrrec, ni per a cap comissió. Finida la sessió—i tot això és rigurosament verídric—preguntà an els companys immediats:

—Escoltin, què hauré de tornar?

Espurnes

Diu que l'amor pot tornar-se odi, però mai mort!
 No és pas així vers tu. Et sé tan deshonrada,
 que tan sols sento dintre mon record,
 una fonda rencor de que t'hagi estimada.

Em digueres: «Tan sols a mi m'atany
 si he faltat o no he faltat».
 Jo sé de cert que en la virior d'un tany
 una rosa s'ha esfullat.

Podràs cremar les lletres que t'he escrites
 car hi haurà a l'hora dos focs flamejants:
 el de les meves sensacions infinites
 i el de la mala intenció de tes mans.

Les teves carns tan belles que les veia!
 les teves mans tan dolçament acariciants!
 tan digne d'un amor immens que et creia
 i, a quants han divertit les teves mans?

Em digueres brut de cos
 perquè duia roba bruta,
 i tu ets bruta fins al moll de l'os:
 d'ànima i cos ets prostituta.

Quina serà la teva ruta nova?
 Jo no et vull pas ni a pes de diamant,
 car et tindria més d'un segle a prova
 i em quedaria cent anys més dubtant.

SALVADOR PERARNAU

Esser bon catalanista

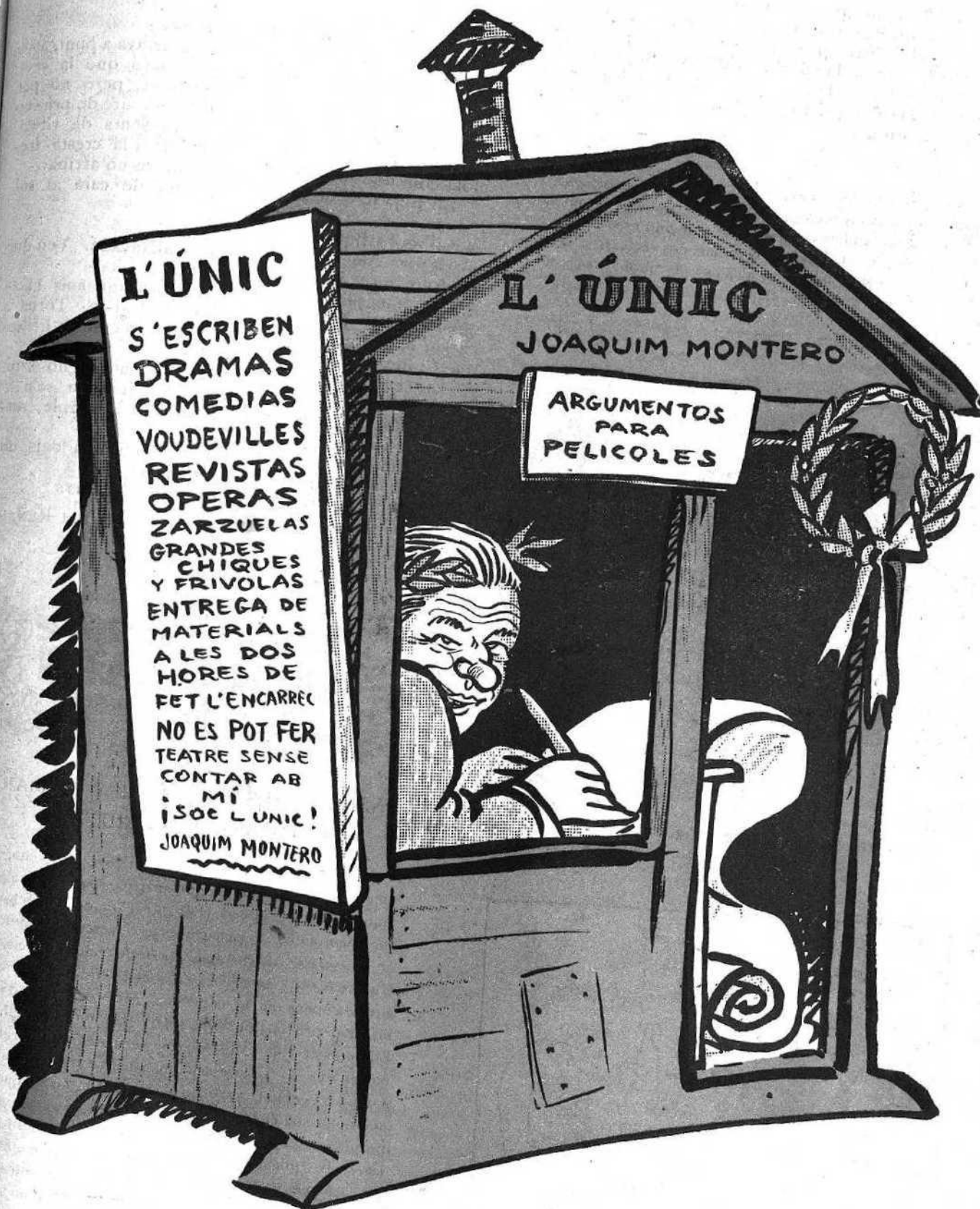
Aquest és un bon catalanista, encara que en el fons sigui un pobre home. Ell no és un home de cultura, un home de biblioteca. No ha tingut temps, ni ganes de llegir. Des de molt jove ha hagut de treballar com un negre. Ara segueix treballant, però amb més tranquil·litat. S'ha casat amb la filla del amo, i ja es creu un xic l'amo de la fàbrica, que és una fàbrica de panyos. El bon catalanista és catalanista com podia ésser geperut. No ho és per cap raó ideològica o ètnica: ho és perquè sí. Així com no es raonen l'amor i l'odi, tampoc per ell se raona el catalanisme. Se n'és o no se n'és. Vet-ho aquí. Naturalment ell no té una idea exacta de en que consisteix ésser catalanista. Per ell ésser bon catalanista és cantar *Els Segadors* i dur una ermilla amb les quatre barres.

Que hi farem!

No tenir sort

Tan hem dit al bon catalanista que havia de llegir

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

UN HOME EMPRENEDOR

—Vaja, Rusiñol, Guimerà, Iglesias, Sagarra, ja podeu
plegar, que ara tinc botiga oberta!

La Publicitat perquè, ademés de català, era un diari modern, interessant, ben escrit, un diari europeu, que llimava amb la seva prosa i les seves idees les asprors del lector, que a la fi s'ha decidit a llegir-lo. Però aquell dia el llapis de la censura l'havia mutilat horrosament. Heu's aquí com *La Publicitat* va perdre un possible llegidor.

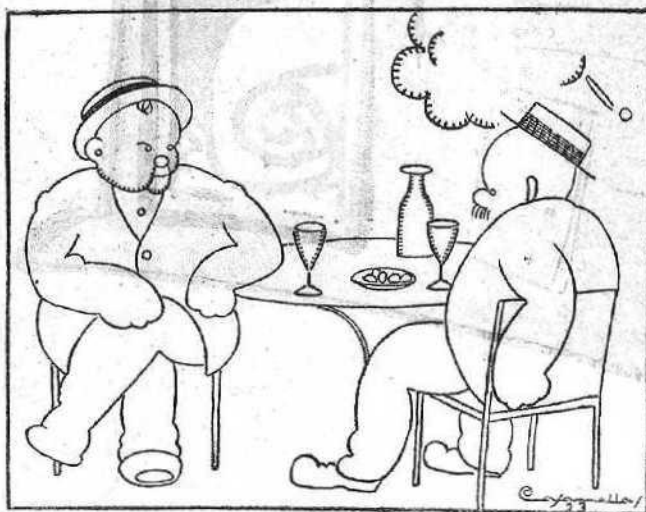
S'han dissolt tants Ajuntaments, que ha sigut necessari cercar alcaldes per tots els recons. Qui és això, qui és allò, qui és ric, qui és pobre, no implica res per a que'n puguin ésser.

Lo que és xocant és veure com fins dos rectors, sí senyors, dos rectors, han sigut nomenats alcaldes per obra i gràcia del Directori i amb poca gràcia pel clero.

UNA INTERVIU AMB EN LERROUX

—Lo millor per ara és callar... perquè també poc m'escoltarien!

LA SITUACIO

—A mi, mentre no supprimeixin la beguda, que ho supprimeixin tot!

El paó

Segurament que avui es casarà.

Ja tenia de fer-ho ahir. Ja estava a punt, amb trajo de gala. No espera res més que la seva promesa. Encara no ha arribat, però no pot trigar gaire. Es passeja esterrufat amb aire de príncep indi, i porta al damunt els rics presents de ritual. L'amor aviva l'esclat dels seus colors i la cresta tremola com una lira. La promesa encara no arriba.

Ell puja dalt de la teulada i mira de cara al sol. Llença el seu crit diabòlic:

Llloool! Llloool!

Es així com ell crida a la seva afiançada. Veu que no s'acosta res i ningú li contesta.

L'aviram ja hi està acostumada i ni tan sols aixequen el cap. Ja estan tipes d'admirar-lo. Torna a baixar cap el corral tan convençut de la seva bellesa que és incapaç d'ésser rencuniós.

Les esposalles s'ajornen per a demà. I no sapient que fer durant el reste de la jornada se'n va cap el pati. Puja els graons com els del temple, amb un pas oficial.

Es treu el vestit amb la cua tota feixuga dels ulls que no han pogut despendre's d'ella.

Acaba repetint un altre cop la cerimònia.

JULI RENARD

(Trad. Angelesco.)

CONSELLS ALS QUE VAN A PASSAR L'ESTIU FORA DE CIUTAT

La gent, això que uns quants en diem «la gent», encara no s'ha enterat de que anar a passar l'estiu al camp és una beneiteria. I és que l'home —i amb lo que anem a dir— no pensem fer cap descobriment— és un animal de costums, però de males costums. L'home va a passar l'estiu al camp perquè és en aquesta època que hi va tothom. Això que no seria una raó per una persona intel·ligent, ho és per ell. Ell necessita una temporada de verd, de pastura. Ell no sap que a l'estiu s'està malament a tot arreu, al camp i a la ciutat. A l'estiu al camp hi fa un sol que allò no és sol: és foc líquid, és oli bullent, és migranya perpètua, és suor eterna. Ademés està ple de bestioles, de bestioles i d'estiuejants, que no sé que és pitjor. Ademés del cant dels grills, de les granotes i dels garipaus, que es fa tolerable per poc que un sigui aficionat a les cançons, hi ha la cançó dels gramòfons i pianoles que ja, per paciència que es tingui, no hi ha Déu que l'aguanti.

A la gent, an això que uns quants ne diem «la gent»

no s'els hi pot fer entendre que el camp quan és bonic és ara, a la tardor. Han desaparegut aquells colors tan crús de l'estiu: aquell cel de blau de bugada, aquell verd dels horts que fa venir salivera als ases i als vegetarians, aquell sol groc.

Ara tot té una coloració suau, aristocràtica, d'una suprema distinció. Comencen a haver-hi boires, les fulles semblen fulles d'or vell, ja no hi han mosquits, ni gramòfons, ni envelats, ja no fa calor, ja fresqueja. I com que ja fresqueja, ja es té més gana.

Ja dona gust el caminar. Ja el camp té més olor que mai.

Aquest és el verdader bon temps per a passar al camp. Però feu-ho entendre a la gent això! No ens creuràn. I potser serà millor que no ens creguin, perquè així no hi aniran, i nosaltres hi estarem, sense ells, millor.

XARAU

BARCELONA

Les comèdies del senyor Linares Rivas, mai han sigut del nostre gust. No hi creiem en aquest senyor, com tampoc creiem en les seves comèdies. Ens semblen empalagoses, grises, vulgars. En les seves comèdies el senyor Linares Rivas, al revés d'Ibsen, o de Strindberg, per exemple, no resol res, ni ganes. Els personatges, tots, siguin de la condició que siguin, parlen de la mateixa manera: d'una manera rebuscada i falsament enginyosa. Les comèdies del senyor Linares Rivas solen tenir molt d'èxit entre la classe mitja, cosa que ens sembla molt natural.

Como Dios nos hizo és com totes les demés comèdies del senyor Linares Rivas. Es veu que és un home convençut. La companyia molt justa.

POLIORAMA

Al «Poliorama» han estrenat una comèdia en tres actes del senyor Lluís de Vargas: *Cinema. Cinema* és el nom, o pseudònim, del protagonista de la comèdia. Francament això—el que un home de cert sentit comú, pel sol fet de dedicar-se al cine adopti el nom de *Cinema*—ens desorienta i ens sembla un xic estrafalari. Es com si el que volgués dedicar-se a representar comèdies es fes dir *Teatre*.

La obra en si no ens ha semblat res de l'altre món. Amb el mateix argument que se n'han escrit moltes altres. Però com suposem al senyor Lluís de Vargas novell en el teatre, no ho diem com a defecte. Ho fem notar, senzillament. Suposem novell an aquest senyor per lo molt diluïts que queden els actes, per la importància que dona al episodi, desviant-se amb molta freqüència de la línia de la comèdia, amb lo desdibuixats que queden els tipus.

La companyia molt voluntariosa.

TIVOLI

Després del èxit de *La Casa de Salud*, que ha sigut el primer èxit veritat de la temporada, En Dicenta i En Paso estrenen una nova comèdia: *Simón y Manuela*. Ells califiquen aquesta obra de

disbarat en tres actes. Això sol ja ens fa simpàtics als autors. Això vol dir coneixement i consciència de la seva obra. No han intentat descobrir la pólvora, no han intentat fer una obra de importància, de transcendència artística—i això que un d'els autors, En Dicenta, pot fer-ho millor que molts—no han intentat més que escriure un disbarat. Aquest disbarat fa riure al públic? Si? Doncs acceptem-lo per bo, sens deixar, però, de considerar-lo disbarat.

ROMEA

El passat dimecres degué inaugurar-se la temporada oficial de teatre català. En la vetllada inaugural s'estrenaren el poema en quatre actes *Les veus de la terra*, d'En Josep Maria de Sagarra, el més interessant i vibrant dels nostres poetes, i el diàleg de l'italià Sabatino López, *Liquido i plego*, traduït amb tota cura i discreció per En Joaquim Montero.

No som a temps de parlar d'aquestes estrenes ni de la seva interpretació. Ho farem la propera setmana.

Per avui podem avençar que la temporada comença amb bon peu. Ens alegrariem que següés així fins al final.

NOVEDADES

Si fins ara a «Novedades» la gent hi anava, ademés de pel programa de circ, per a gaudir de la bona música, d'avui en avant hi anirà per a admirar l'art del incomparable malabarista Rastelli.

PER A ACABAR

Sobre el teatre «Nuevo», per fi, i en immillorables condicions, gràcies a l'intel·ligència il·limitada i bona intenció de l'Associació d'empresaris. Que Deu els ho pagui. S'estrena *El pierrot negro*. S'anuncien estrenes al «Victoria» i al «Apolo». El dibuixant Ozores pinta un cartell per a *Los Mosqueteros del Rey*. Al «Goya» debuta la Pepeta Díaz de Artigas, actriu molt estimada del nostre públic, amb *La Dama del Armijo*.

Quina feinada se'ns prepara!

BOB

AFANY DE GLORIA

—Si de esta hecha no llegamos a gobernadores, ni mai!

FUTBOL

Valencia - Barcelona.

En els partits del dissabte hi van quasi tots els que fan setmana anglesa i tots els que surten de casa per a alliberar-se de la plaga d'anglesos impertinents. Per això els corteigs d'amateurs que va a passar la tarda al camp de les Corts per a esvaïr les penes de la setmana que es concentren en una sola: la de fi de mes. Aquesta, aquesta és la més feixuga, tant pel que en té com pel que viu dintre d'un motllo apretat. És el dia gran, el gran dia del cobrar, però és el dia amarg, l'amarga diada dels pagaments. I per això molts van al futbol a cridar, a fer el babau molts cops, o a esbravar la ràbia a patacades, guardant en un recó de la buidellada, la justa il·lusió de que s'han esforçat a pagar amb escreix, no els diners que li reclama l'anglès, no, sinó les males estones de que s'ha fet acreedor.

I allà, en el camp airejat, sent com el pit se li gonfa de tranquil·litat talment com l'estómac de la bona pilota que els equippers tracten a cops de peu, i que l'espectador, adicte a Sant Justenc, mira com si fos el símbol de la seva vida, el consol de les seves jornades i el sagrat estel del seu fogar.

Aleshores ja s'arrossegava més o menys la sàvia intenció (?) que corria de regió en regió sobre les fites provincials que anul·laven totes les geografies i totes les estadístiques hagudes i mancades de saber. No és d'estranyar, doncs, que hi haguessin més partits individuals entre el públic que n'hi han hagut en el camp.

Allò era una colònia valenciana. Imperava més el bon *ché* que no pas el xut. El porter llevantí i llurs defenses defensaren la tranquil·litat del públic amb un joc interessant i de «perles». La prova? La tenim dient solament que sapigueren esquivar una dotzena de *corners* amb cau, recau i Sant Vicents.

A la segona part els Miquelets sapigueren treure's els adversaris del costat amb més destresa, encara que no podien avençar perquè la tossuderia de l'Elias i d'En Bosch no ho permeté.

Quants *goals*? Tants a tants.

Però arriba el diumenge i si el dissabte el resultat fou de tants a tants, el diumenge acabà amb *tantos* i a *tantos*. Felicitem-nos encara de que abans del partit plovisquejés una mica—vareig dir jo an aquell repòrter fotogràfic que corre i enfoca sense gastar cap placa.—Però ell que parla l'espanyol perquè l'amo li mana, va contestar-me reganyant la dent d'or que li llegà el seu avi:

—«Que te crees tu eso, pero que no es eso, so güeso! El chim chim que acaba de lavar tu cara ha servido para soliviantar los ánimos. ¿Por qué? Porque el que venia ha entrado en cualquier bar, bebiendo a la expectativa. Ha mojado su gasnate ante el temor de que el partido tomara un baño de agua de borrajas, y éste y no otro ha sido el motivo de que se derrumbara el sentido común como un castillo de barajas».

No l'he contradit, perquè el *foto* m'ha servit mantes vegades i en deixar-lo he posat a la davantera els meus centres esquerres i dretes i he consultat al meu porter.

Perquè els jugadors contesten a les imprecacions del públic? No saben que una veu sortida de la multitud és una veu perduda? No saben els equippers que no tenen altre mitjà per a defensar-se que el de la punta de la sabata? Perquè doncs es fixen en el públic, quan aquest públic no el compona un sol individu?

Per què es llençaren tants barrets al camp en el moment d'entrar un *goal* els paisans d'En Vicentet?

D'avui en avant els nous regidors abans d'entrar a l'Ajuntament seran per En Fivaller

LES BESTIES DEL REGIDOR DESTITUÏT

— Ara sí que la ballarem magra!

Perquè... perquè tots els capells eren de procedència valenciana.

En Cubells potser fou l'únic que no es ficà de peus a la galleda; salta Montes com un esperitat per a distribuir cosses per a tots i tots sembla que trobin a mancar la joventut d'En Peral, d'una joventut tot esperances.

El j'artit s'acabà havent fet 3 goals el «Barcelona» i 2 el «València».

REAGA

ESPIGOLANT

Encara que ho sento molt no puc dir-los res de l'art que belluga; la calma és per ara, absoluta.

Sens dubte els artistes esperen veure quines orientacions pendrà el Directori respecte a l'Art, abans d'animar-se a començar de ple les exposicions.

Totes les coses tardorenques es pot dir que ja són ací; les pinyes, els bolets, les castanyes, els moniatos, les capes de seda per a les senyores i les bufandes primerenques dels noctàmbuls; la única cosa que

manca és les exposicions de pintures i escultures als llocs acostumats.

Em sembla, però, que la cosa no pot durar i que la setmana que ve ja podré donar-me el goig de fer més d'una casaca. O, i que m'agrada fer-les a mida!

Com que soc un sastre que coneix el panyol em plau servir de parroquià a tothom.

La única novetat que es pot senyalar aquesta setmana és la exposició de dibuixos d'artistes morts i vius oberta a les sales de «El Siglo», de la qual parlarem el divendres que ve amb la deguda atenció.

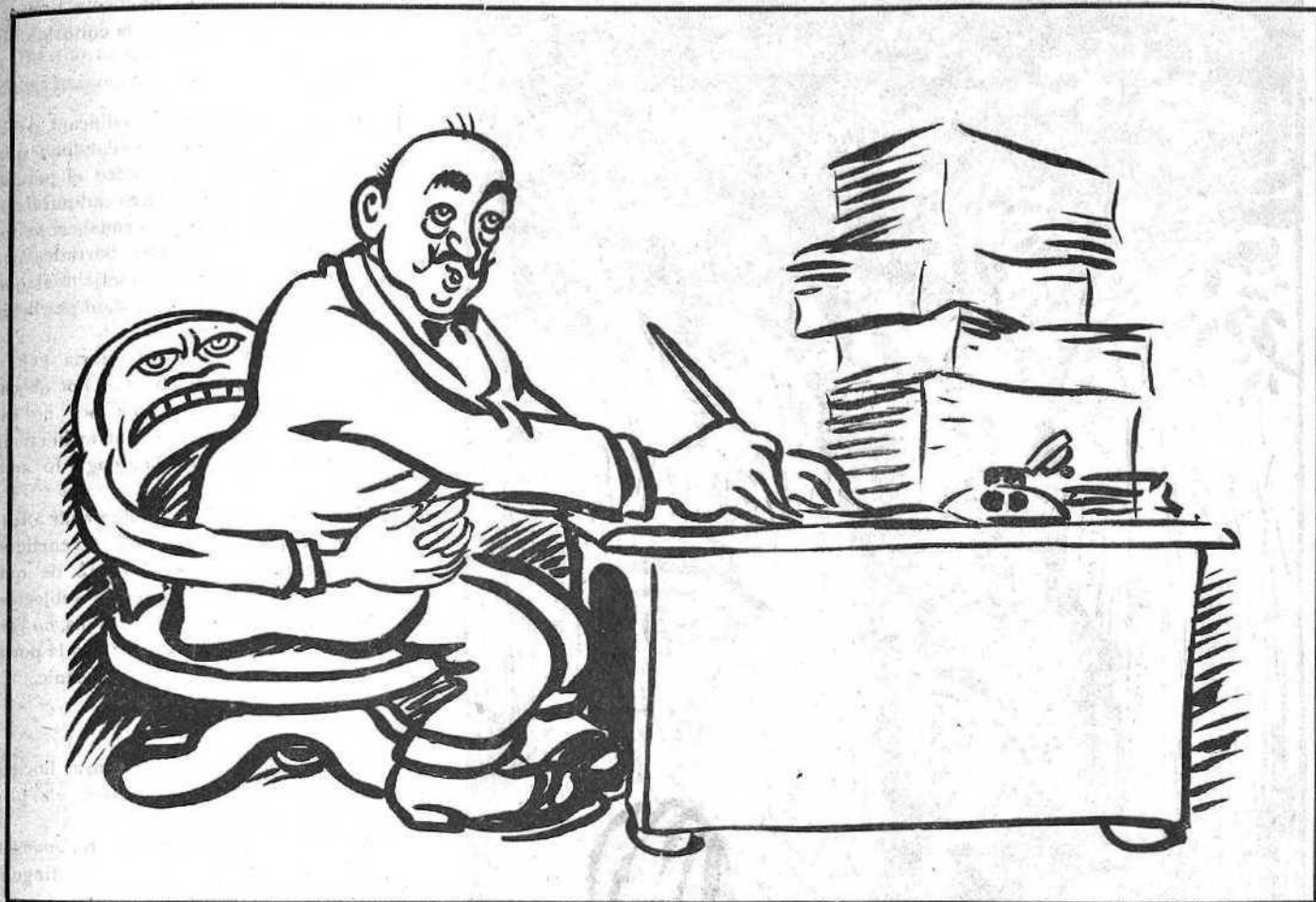
**

I ara que parlem de dibuixos. Sembla que van per bon camí les gestions realitzades per a que resulti important la oficial que es prepara pel novembre vinent, a la qual es donarà una gran amplitut, aportant-hi la Junta de Museus La flor i nata de dibuixos antics i moderns que posseeix.

Heu's aquí una nova que em tranquilitza, car si la cosa dependís només de la Junta d'Exposicions, veuríem cada sala artista, futurista, vibracionista, etc., que faria fredat. N'ha fetes tantes de coses sense dibuix la Junta d'Exposicions, que em poso a tremolar encara no es belluga.

**

Segons noves oficials, a Buenos Aires ha sigut ben

L'EMPLEAT PUBLIC

La cadira.—Quiet aquí! Ja no t'escaparàs mai més abans d'hora!

rebuda la nova de que s'hi faria una notable exposició d'art decoratiu espanyols.

Està clar que sí! Quin llaç d'apropament hispà-
americà es pot cercar més bonic que l'art? A *Buenos Aires* hi han anat molts artistes catalans assolint-hi èxits sorollosos; En Balasch, que hi pintà el gran quadre històric *Nostra Dona de Luján*; En Juli Borrrell que va decorar-hi dues esglésies, En Meifrén, En Rusiñol, En Graner i altres artistes de valua que hi feren magnífiques collites de *cumquibus*.

A la terra portenya, sempre hi han bufat *bons aires* pels nostres artistes.

Amunt i crits!

Entre els molts propòsits que s'atribuïxen al Directori hi ha el de no permetre que els *parvenus* de l'art puguin fer-se passar per eminències, a quin efecte es castigarà amb fortes penyores en metalic l'obertura d'exposicions dolentes, els bombos fets per la premsa a les mateixes, l'ensenyament del art pel que no en sigui mestre, i la compra d'obres *revolucionàries*.

No ho trobo pas malament.

C. ARBÓ

Això de que s'hagi fet un homenatge a dos guàrdies urbans és cosa una mica estranya, car d'un temps an aquesta part hi havien moltes queixes d'individus d'aquest cos.

Els homenatjats foren els senyors Luna i Sans, que són dignes de la festa que's celebrà en honor d'ells. Fem vots perquè siguin molts els elogis que rebin, car així veurem que són models d'urbanitat.

♦♦

Aquell senyor catedràtic de grec i efimer alcalde de Barcelona, aquell senyor tan divertit que al parlar de la plana de Vich, deia: la plana tuberculosa de Vich, —perquè s'hi crien en abundor aquests tuberculs que nosaltres coneixem pel nom de patates— ha dimitit el càrrec.

Buenol

♦♦

Entre els nous regidors es diu que n'hi ha algún que no sap d'escriure.

LA PODA D'ARBRES DOLENTS

—Que podin aquests arbres em sembla bé; però que deixin aquest roure, que està sà i és honra de la terra!

No hi fa pas res; ell que tingui bona voluntat i el demés són trons. N'havem vist tants de regidors als quals l'escriure els hi ha fet perdre el llegir!

Hem vist el primer número de *Sports*. Com que es tracta d'una revista feta amb molt garbo i amb esperit moderníssim, i literària i tipogràficament és una cosa seria, nosaltres ens complavem en donar l'enhorabona a la nova revista.

Si que tenia sobrerera raó aquell mestre «tites» que anava a la taverna a predicar en nom de la cultura.

—No es recorden de nosaltres, no. No som ningú per a que aquests senyors del Directori s'ocupin de nosaltres...

Un tavernari li contestà:

—Justa! No us hi amoineu, per això; heu de consolar-vos no-

més al pensar que sou molts els mestres que tampoc us recordeu de la cultura.

Es tan poc digne, tan poc edificant per a un teatre això dels revenedors, que per fi hem arribat a comprendre el perquè moltes vegades els teatres adquireixen l'aspecte d'una estepa. Es canallesc veure les portes dels espectacles barrades per molts *quants* revenedors assetjant al que s'hi atança, encara que sols sigui per llegir els cartells.

Es un espectacle que's deuria evitar, tant per lo molt que desdiu d'un lloc on s'hi va a cercar tranquil·litat, com per no espantar a la gent que, si vol entrar-hi i tenir bon lloc, es veu obligada a pagar-lo amb escreix.

No totes les famílies poden anar a teatre perquè puguin viure els revenedors. Evitant avui la revenda, s'evitarà de que demà siguin empresaris aquests subjectes.

Si voleu veure els teatres plens, no vulgueu els revenedors que cotitzen a la porta com vulgars marxants de l'art escènic.

Demà dissabte, a la vetlla, tindran lloc els Jocs Florals de Sarrià, essent els primers que's celebraran de nit.

Ara només manca que resultin mansos i que els concurrents en sortir ne, tinguin de dir bo-i badallant d'ensopiment:

—Vaja, entornem-nos-en al llit!

Es prepara una cursa de braus a benefici de la Creu Roja.

Aquests beneficis els trobem poc indicats quan es fan en un lloc on hi acostuma imperar l'accident sagnant.

Però que hi farem! Potser es fan aquestes festes per a que els arronsats individus de la Creu Roja hi puguin lluir les seves facultats.

Mr. Millerand ha commutat, per la de treballs forçats, la pena de mort imposada a set súbdits alemanys. No sabem quina de les dues penes preferiríem.

En un mercat de Londres va produir-se un pànic immens perquè en un moment donat tota la gent s'hi arremolinà entollida fent gran destroça de tota mena de bestiar.

Suposem que això és degut als preus elevadíssims en que es venien, però suposem també que no ho devien ésser tant com aquí.

No obstant, aquí hi ha molta tranquil·litat.

Això de l'Exposició del Moble Humil, creiem que no passarà d'ésser una nota polida i ben mirada pels rics, que no podran estar-se de marcar una rialleta, una rialleta amb una mica d'enveja davant dels mobles senzills, que conviden a la vida humil.

En canvi, quina diferència s'observa en el rostre dels humils davant dels paraments sumptuosos!

Es allò: els uns admiren lo que no volen tenir, i els altres mal- miren lo que no poden posseir.

Què passarà? No ho sabem. Són molts els Ajuntaments renovats i són moltes les coses que volen portar a cap. Els regidors d'avui deuen passar com una mena d'aprenentatge, i per tant no se'ls pot demanar encara res.

Acontentem-nos entretant en desitjar que facin un bon aprenentatge i que sobre tot no es documentin en cap qualitat dels regidors passats per aigua.

S'ha abaixat el sucre, sí senyors. No és d'estranyar, per tant, que ara el serveixin mullat, car d'una manera o altra tenen de recuperar lo que pel comprador significa una rebaixa.

Si es continua fent-ho així, val més que s'abstinguin de beneficiar el públic per un cantó i per l'altre l'escanyin.

Respostes pagades

F. Grifol: La poesia no ens satisfà, però mirarem d'aprofitar els dos xistos.—R. LL.: Anirà.—E. G. C.: Entra en cartera per als «Almanacs». Mercès.—F. Giménez: Acceptem la prosa car hi és més afortunat que en la poesia.—Miquel d'Herbach: Anirà el primer conte. Vagi enviant. Animis.—Eusebi Rodríguez: Encara que vostè digui és lo milloret que ha sortit de la seva, jutjarem

el dia que ens sobri temps per llegir la seva llarga lletra.—S. Borrut i Soler: Molt bé i mercès.—J. Vidal: N'anirà una.—J. Ferré i Roig: Anirà; no de cap a la papelera, no.—Aguileta: La prosa anirà a *La Campana*, i la poesia entra en cartera.—Joan Planes: No té res milloret?—J. Pons Martorell: Acceptades.—M. V.: Ens va molt bé.—J. Staramsa: Entra en cartera una d'elles.—M. Grané Civil: Ben rebut.—F. G.: Sentim que el nostre silenci li hagi fet passar tantes engúnies, com també sentim que per culpa de la mala direcció del teatre català no hagim pogut admirar grans obres. Fa bé en no seguir escrivint comèdies i de cultivar el castellà; és lo millor que podia fer. Respecte a tots els seus fruits enviats darrerament, cregui que ho sentim, però tot ha anat al cove.—M. R. N.: Aquest cop sí que no ens ha convençut.—Joan Barcelona: Vostè té moltes condicions per a fer de salta taulells i poques per a la literatura.—M. G. C. (Terrassa): Ja sabeu que jo abans de rebaixar-me a la benevolència soc d'una sinceritat despietada. Me trobareu totes les tardes a la redacció menys la del diumenge que no surto de casa. Us espero la tarda del que s'acosta, car us vull parlar *enraonant*.—J. Font: Sap on aniran a parar els seus treballs? Doncs... de cap... de cap a les caixes. Que s'ha pensat, vostè! Al cove només hi van el tomàtecs.

Antoni López, editor — Rambla del Mig, núm. 20

Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Quina tristor! aquest bar tindrà de plegar. No volen creure el que els he dit tantes vegades que per animar-lo comprin una **Fratinola** de la CASA WERNER.

Quina alegria! Es veu bé que tenen una **Fratinola** de les que la CASA WERNER ven a mils en els seus magatzems de la Rambla de Catalunya, 72, Barcelona.

Exposició Internacional del Moble

i Decoració d'Interiors

BARCELONA

'''

Setembre-Octubre de 1923

Parc de Montjuich

Més de cent habitacions d'estil modern presentades per les millors cases d'Espanya i de l'Estranger.

Gran col·lecció d'objectes d'art i de mobiliaris en l'ampla Secció especial de França, en la que s'exhibirà a més a més una important aportació del guardamobles de l'Estat Francès.

Esplèndida instal·lació d'habitacions històriques reproduïdes exactament dels més famosos originals de l'art espanyol.

Riquíssima col·lecció de mobles i objectes decoratius antics, procedents de les més importants col·leccions particulars.

Nombrosíssima sèrie de tapissos antics. Dues notables col·leccions cedides per la Casa Reial. D'altres col·leccions procedents de diversos Cabildos i particulars.

DIUMENGE.—Gran concert per la Banda del Reial Cos d'Alabarders, en col·laboració amb la Banda Municipal de Barcelona.

Muy pronto se pondrá a la venta el libro más popular de España

EL AÑO EN LA MANO

ALMANAQUE-ENCICLOPEDIA DE LA VIDA PRÁCTICA PARA 1924

El Año en la Mano es el libro indispensable, porque trata de todos los conocimientos humanos.

El Año en la Mano para 1924, puede asegurarse que es el mejor confeccionado de los diez y seis que van publicados, pues la nueva dirección del libro ha corrido a cargo de persona competente.

El Año en la Mano va ilustrado profusamente. Entre la ilustración, toda ella notable y de palpitante actualidad figuran las mejores portadas de

EL INGENIOSO HIDALGO
DON QUIJOTE DE LA MANCHA

También figura en el libro una detallada reseña con infinidad de fotografías de la famosa isla de

MALLORCA

El Año en la Mano se venderá como siempre

Rústica Pesetas 1'50

Encuadernado. „ 2'00

ACABA DE PUBLICARSE

REVISTA DE OCCIDENTE

NÚMERO 3

PESETAS 3'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebalxes.

ELS OFICIS DELS NOUS REGIDORS

—Digui a la senyora que hi ha el primer tinent d'alcalde que li porta el carbó.

—El síndic de l'Ajuntament li porta les sabates amb mitges soles i talons. Són quatre pessetes.

—Ep mestre, que pel mig de la Rambla no's pot passar!
—Vinga, hombre! Yo soy concejal de la ciutat!

— Dispensi, però des de que soc tinent d'alcalde no admeto propines.

—Apa, noies, que he pujat de categoria. Ara, ademés d'escombraire, soc regidor.

—No tinguis por, que des de que soc regidor faig la pesada amb totes les de la llei.

PERTENEC A LA BIBLIOTECA DE L'AYUNTAMENT DE BARCELONA